

pevnost

edice

Dáša
Hábová

Boj o Domhan

část první

Dáša Hábová

BOJ O DOMHAN

(časť prvá)

Dáša Hábová

BOJ O DOMHAN

(část první)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Dagmar Hábová, 2009

Cover © Lubomír Kupčík & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-019-4

I. BOJ O DOMHAN

Jednou za Věk zrodí se síla tak velká, že ji nelze zastavit...

Prolog

Oheň je pravda. Z ohně se vše zrodilo a bude to opět oheň, který vše pohltí, který napraví škody způsobené lidskou nevědomostí, hloupostí. Naivitou a ctižádostí. Teprve s odstupem času bude možné posoudit, kdo se provinil jako první – a kdo byl naopak jen loutkou...

„Výsosti?“

Král se vzdal pohledu na klidné moře za oknem a obrátil se k příchozímu. Smaragdově zelené oči se naplnily vlídností a něhou, když spatřil svou milovanou manželku. Vstoupila téměř neslyšně, kráčela pomalu, drobná a vznešená, se vzpřímenou hlavou. Usmál se a vstal, aby ji mohl místo pozdravu políbit. Objal ji a dlaní roztřesenou v posvátné úctě se dotkl ženina velkého břicha. Každým dnem měla porodit jejich prvního potomka. Budoucího vládce.

„Všechno v pořádku?“ ujišťoval se starostlivě.

Žena lehce přikývla. „Nikdy mi nebylo lépe, můj králi.“ V její tváři se odrážela hluboká a nekonečná láska. Milovala muže před sebou celým svým srdcem, od první chvíle byla připravena položit za něj život, kdyby to bylo nutné. Odešla s ním do cizí, neznámé země, stála mu po boku, když musel

zvolit, co je správné, a co ne. Nyní byla jejich cesta u konce. Nalezli, co hledali.

Hluboko pod nimi, v přístavu nově ustaveného královského města Her, panoval rušný shon. Muži vykládali zboží, jejich pevná, do bronzova opálená těla se prohýbala pod těžkými pytli a bednami. Ženy se otáčely s lehčími balíky a ošatkami. U mola se hromadily soudky s vínem. Před několika okamžiky připlula loď z východu s nákladem zboží pro Výroční trhy.

Hlavní město vzkvétalo, stejně jako celá země. Země, která se ještě před nedávnem zmítala v krvavé a nekonečné válce mezi lidmi a draky. Kruté boje stály život mnoho nevinných.

Ale zlé časy byly pryč, odnesl je vítr vanoucí k západním horám, přinášející vláhu neúrodné půdě a naději všem tamním obyvatelům. V celém Domhanu nyní vládl mír, na prastarém trůnu seděl silný a spravedlivý král Duín, některými nazývaný neohroženým zachráncem draků. Původně vůdce malé skupinky lidí dnes nesl zodpovědnost za zemi i za ty, kteří v ní našli domov.

Král ucítil manželčinu dlaň na svém rameni, instinktivně se k ní otočil a usmál se. „Přál bych si, aby to tak bylo navždy.“

A neměl na mysli nic jiného než mír a klid v království, milující ženu a spokojenost domhanského lidu.

Jejich prsty se pomalu propletly, stejně jako před lety jejich životy. Královna stiskla manželovu dlaň ve své.

„Bude,“ její hlas byl tichý a vemlouvavý, stejně jako když jej po poslední bitvě udržovala při životě. „Náš syn na to dohlédne.“ Oči jí sklouzly po našasených volných šatech. Dítě v ní se pohnulo, jako by na sebe chtělo upozornit. „A poté jeho syn a jeho vnuk. Dračí krev v jejich žilách udrží v Domhanu rovnováhu, nemusíš se bát.“

1. Ostrov na severu

„Co je správné a co ne? Kde je hranice mezi dobrem a zlem? Dobro prosazované za každou cenu může někdy být zaslepené, stejně jako my, kteří si přivlastňujeme právo rozhodovat o životech jiných. Je to tak dávno... a přesto jsou ty sny stále živé. Vidím ji před sebou, tak silnou, stejně jako když jsem se díval na tebe. Byly jste si tak podobné, ty a ona. A hluboko ve svém nitru stále věřím, že to tak mělo být. Patřila sem. Tak jako ty. Byl to váš domov.“

(1. rok Ledu)

Pobřeží ostrova bylo zahaleno neprostupnou, líně se převalující mlhou, která zasahovala až daleko na otevřené moře. Příď loďky narazila na kamenitou mělčinu a muž odložil pádlo. Se zachmuřenou tváří, do níž se nesmazatelně vepsal každý tvrdý rok jeho života, pohlédl na malé děvčátko. Holčička se choulila v kožešinách na dně bárky, husté světlé vlasy měla rozčuchané kolem půvabného kulatého obličeje. Nespala, po celou dobu ho zkoumala velkýma hnědýma očima, které jako by patřily mnohem starší ženě.

Vybavil se mu okamžik, kdy ji spatřil poprvé. Bylo to na trhu v Kebrunu před dvěma úplňky: vycházel z krčmy a proti němu stála ona, ztracená uprostřed chvátajícího davu, vzhlížela k němu a on pochopil, že jeho hledání je u konce. Po nekonečných uplynulých měsících, během kterých křížoval Domhan od severu k jihu a od východu k západu, po nesčetných najetých mílích...

Dívka se pod kožešinou otrásla chladem.

Nic neřekl, vzal ji do náruče a vyklouzl z loďky do ledové vody. Chlad se zakousl do jeho nohou jako tisíce drobných jehliček. Stáhl rty do tenké rýhy a svaly v obličeji mu ztuhly. Ale nezáleželo na tom, jak se cítí on, důležité bylo, aby se nic nestalo s jeho malou společnicí. Děvčátko zavřelo oči a pevně se přitisklo na jeho širokou hrud', pažemi objalo muže kolem krku a slepě se odevzdalo do jeho péče.

Zabalenou do plstěné deky ji vynesl na břeh, do bezpečí.

Nad otevřeným mořem hrála rodící se bouře všemi temnými barvami přírody, neproniknutelné masy sněhu dopadaly na vzdouvající se hladinu a muž se rychlými kroky vydal skrz vysoké závěje pryč od pobřeží. Už jen několik okamžiků jej dělilo od zasloužené odměny.

* * *

Na rozdíl od mrazivé noci venku vládlo uvnitř pokoje příjemné teplo. Ve velkém krbu v rohu místnosti vytrvale plápolal oheň, tiché praskání noc co noc uspávalo pěti dětem, pro které byl odlehlý ostrov obehnaný vodou domovem.

„Lháři!“ vyhrkl chlapec a okamžitě si přiložil dlaň na pus, jako by tím gestem chtěl skrýt svůj údiv. Nevěřičně třeštil oči na svého nejlepšího kamaráda ležícího ve vedlejší posteli. Ostatní děti v potemnělé ložnici už dávno spaly, každé na svém lůžku.

V místnosti bylo deset postelí, ale jen pět z nich bylo nyní obsazených. Tři chlapci a dvě dívky ve věku od šesti do deseti let. Každý z ubytovaných měl vedle postele malý noční stolek a truhlu na osobní věci. Starší děti spávaly ve vlastních, oddělených ložnicích.

„Já nelžu, nikdy nelžu,“ bránil se druhý klučina a tváře mu hořely pýchou. „Strejda to psal v posledním dopisu. Až se

vrátím domů, dostanu vlastního draka. Prý se nedávno vylihł a je naprosto úžasný!“ Jen s námahou se mu dařilo nekřičet nadšením. „Nemůžu se dočkat.“

„To je úžasné, Rede.“

„Já vím,“ souhlasil Muiredach. Pořád tomu nemohl uvěřit, už odmalička si představoval, jaké to bude prolétnout se na drakovi, záviděl královským vojákům, kteří na dracích hlídali pořádek, dokonce zvažoval, že se k vojsku přidá, a teď je jeho sen na dosah. Stačí počkat pár dní. Pohlédl na přítele, který se mu zdál najednou trochu zamklý. Něco ho napadlo. „Na svátek Změny roku pojeděš k nám, Gore, to je samozřejmost. Strejda tě určitě rád pozná.“

„Tvůj strýc je *král*,“ zapochyboval Gorak.

Muiredach, on sám raději zkráceně Red, zavrtěl hlavou, dneska mu nemohlo zkazit náladu vůbec nic a chtěl, aby se Gorak radoval s ním. „A co má být?“

„Vážně?“ Gorak se vztyčil do sedu a dlaněmi se zapřel o okraj jednoduché dřevěné postele. Kožešina, kterou měl přehozenou přes deku, se svezla na zem. Hoch obtížně balancoval, aby se nepřeklopil dopředu. „Vezmeš mě do hradu a tak?“

„Jasně!“

„Tak-to-je-skvě-lé!“ neudržel se Gorak, na okamžik se přestal soustředit, podlomily se mu ruce a on se s ránou a vyjeknutím zřítíl na zem. Pád zmírnila jen kožešina z přikrývky. Jeho kamarád si přitáhl pokrývku k tváři a zakousl se do ní, aby se nerozesmál. Gorak zavyl bolestí, protože si při dopadu přilehl zápěstí, ale jakmile se vzpamatoval, přidal se ke směřujícímu se Redovi. S obtížemi se vyšplhal zpět do lůžka.

Red se po chvíli uklidnil. „Bude to bezva.“

„Jo, to bude,“ přikývl Gorak. Zamyšleně se odmlčel, to ho ale okamžitě přešlo. Vyskočil z postele a usídlil se u kamará-

da. „Všechno mi ukážeš, že jo? Myslím všechny ty draky a tvůj pokoj a jezero a...“ chrlil ze sebe překotně, „prostě úplně všechno. Chtěl bych poznat celý Her! A taky vězení,“ dodal se stejným nadšením.

„Vězení?“ podivil se Muiredach.

„Jasně, vězení.“

Vyrušilo je matné mihotavé světlo přicházející skrz otevřené okno. Gorak se bleskově vrátil do své postele, přikryl se až po bradu a strnule předstíral spánek. Oproti tomu Red váhavě seskočil na podlahu, kroky bosých nohou řápaly při každém doteku s dřevěnou podlahou. Přistoupil k oknu a opatrně vyhlédl, v zádech cítil kamarádův vyděšený pohled.

Okno směřovalo na udusané prostranství před hlavním vchodem, takže Red mohl bez obtíží sledovat vše, co se dělo před budovou. Slyšel, jak se pod ním otevřely těžké dubové dveře. Nejasná záře lucerny zaháněla půlnoční zasněženou tmou. Na konci kuželu stál neznámý muž. Přes sebe měl přehozený plášť s kapucí, která mu spadala hluboko do tváře. Ze dveří k němu přistoupila nějaká postava, Red jen odhadoval, že to bude pravděpodobně správce. Ti dva se spolu chvíli tiše bavili, správce několikrát zagestikuloval, zatímco cizinec stál bez hnutí.

Už se zdálo, že se správce vrátí zase dovnitř, když vtom se neznámý muž nepatrně pohnul. Nebo to tak alespoň zpočátku vypadalo. Ale jak Red vzápětí zjistil, nepohnul se muž, ale dítě, které do toho okamžiku nehybně spočívalo v jeho náručí. Dívka, přibližně Muiredachova věku, byla zachumlaná do deky, přesto se zjevně třásla zimou.

Red cítil, jak se kolem něj hromadí energie, a poplašeně zatajil dech. Často slýchal Mistra mluvit o tom, že v přítomnosti velkých mágů se síly přírody zhmotňují. Přivřel oči,

aby si mohl nočního návštěvníka lépe prohlídnout. Je možné, že na Doru dorazil nějaký mág?

Dívka natočila hlavu a její pohled se přes padající sníh setkal s Redovým, nebo se mu to možná jen zdálo, protože ve tmě a na tu vzdálenost nebylo možné, aby o něm věděla. Překvapeně sebou trhnul.

Kvůli hřmotu nedalekého oceánu a sílícímu větru Red neslyšel ani slovo z toho, o čem muži pod oknem mluvili. Přesto scénu fascinovaně pozoroval. Několikrát mávl na Goraka, aby se přišel taky podívat, ale ten jen vrtěl hlavou a schovával se hloub a hloub pod příkrývkou.

Když se Red opět soustředil na dění venku, správce zrovna pobízel nočního návštěvníka, aby i s dítětem vstoupil dovnitř, do tepla a sucha.

Red rozrušeně zatřásl s kamarádem. „Někdo tu je!“
„Někdo?“

„Jo, někdo. Někjaký chlap a holka. Tolgin je vzal dovnitř.“ Netrpělivě přešlápl. „Pojďme se podívat.“ Oči mu šibalsky plály vzrušením, hubené tělíčko zaplavovala nedočkavá zvědavost a mísila se s pomalu odeznívajícím překvapením z nahromaděné magie.

Gorak ale pro kamarádův nápad tak zapálený nebyl, starého správce neměl rád a tak trochu se ho i bál. Kdyby je muž uprostřed noci přistihl potulovat se po chodbách, měli by pořádný malér. Tolgin by si na ně pak stěžoval a byli by oba potrestáni.

„Nebuď zbabělec,“ naléhal Red, od prvního dne odváznější z obou přátel. „Goraku, prosím, pojďme se podívat. Chci vědět, kdo to je.“

„Dozvíš se to,“ zamumlal Gorak se zívnutím. „Třeba hned ráno, což bude... už za chvíli.“

Druhý chlapec něco nesrozumitelně zamručel a zklamaně se vrátil do postele. Usnout se mu podařilo až ve chvíli, kdy paprsky vycházejícího slunce ozářily obzor.

* * *

Starý Tolgin podezíravě měřil zakalenýma očima záda muže krácejícího před ním. Malé děvčátko choulící se v mužově sevření si jej oplátkou prohlíželo z bezpečí přes široké rameno. Už na první pohled bylo zřejmé, že je dívka unavená a rozespalá. Bylo neskutečně hloupé a pošetilé v tuto noční hodinu a za tohohle počasí cestovat s dítětem. Pokud... Tolginovi znova blesklo hlavou, zda by to skutečně mohlo být to dítě, na které jeho pán čeká.

Dívka – ha!

„Nemusíte mi věřit,“ pronesl tlumeně hlubokým hlasem cizinec, jako by dokázal číst správcovy myšlenky. Mimoděk, aniž by si to sám uvědomil, při těch slovech něžně pohládl zlatavé vlásky děvčátka.

V nastalém tichu se oba muži zastavili a pohlédli na sebe.

„Nevěřím,“ přikývl Tolgin stejně nezúčastněně.

„Oba ovšem víme, že na vás nezáleží.“ V cizincových očích se zaleskl posměch, znásobený odrazem zapálené louče v Tolginově ruce. Správce se mimoděk otřásl a chloupky vzadu na krku se mu výstražně naježily. Polkl jakoukoli další poznámku a neurčitě naznačil rukou, aby pokračovali. Z neohlášeného návštěvníka neměl dobrý pocit.

Dívka, která je před chvílí pozorně poslouchala, nyní opět unaveně položila hlavu na rameno muže, který pro ni posledních několik týdnů představoval bezpečí a jedinou jistotu, kterou měla. Bála se jej – a zároveň u něj hledala a nalézala bezpečí. V jeho blízkosti nacházela útěchu před děsivými

nočními můrami, které rušily její spánek. Zachránil ji z plamenů, když uprostřed noci vzplál domek, v němž bydlela s rodiči, vzal ji k sobě a staral se o ni, slíbil jí nový domov. A ona mu věřila, věřila mu, protože neměla důvod k opaku. Neměla nikoho jiného.

Správce je vedl po schodech vzhůru, jediný zdroj světla představovala pochoděň, jejíž mihotavý plamen zrodil stíny táhnoucí se po kamenných stěnách. Za okny ze silného matného skla vytrvale padal sníh. Bouře se dosud neutišila a ani se nezdálo, že se tak stane v následujících hodinách.

Konečně byli na místě. Chodba končila dveřmi z tmavého těžkého dřeva, jejichž povrch byl bohatě zdoben řezbami a kováním. Ornamentální klika představovala mistrovskou práci, měla tvar letícího draka s otevřenou tlamou a ostnatým ocasem stočeným ke klíčové dírci.

Tolgin zaklepal a počkal, dokud nedostane svolení ke vstupu. Vklouzl dovnitř, a když po chvíli vyšel opět ven, rýha na jeho čele byla ještě hlubší než obvykle.

„Mistr vás očekává,“ zamumlal úsečně, z čehož bylo patrné, že rozhodnutí svého pána ani v nejmenším neschvaluje. Ustoupil stranou, nechal návštěvníka projít a dveře za ním zase zavřel. Sám zůstal na chodbě.

Za prostým stolem z jedlového dřeva seděl muž v temně modrém rouchu. Z podlouhlé pohublé tváře si svět prohlížela dvojice uhlíkově černých očí posazených blízko nosu, štrapaté šedivé vousy skrývaly úzké rty. Když před ním stanul promoklý vysoký muž s prokřehlým třesoucím se tělíčkem v náručí, překvapivě pohotově vyskočil a z truhly pod oknem vytáhl suchou pokrývku. Cizinec postavil dítě na zem, vlhkou deku odhodil stranou a zabalil dívku do suchého. Jejich

tváře se téměř dotýkaly a muž po celou dobu tiše šeptal uklidňující slova, slova patřící pouze vystrašené holčičce. Starostlivě třel suchou vlnou třesoucí se ramínka, jednoduchým pohybem odhrnul zplhlé vlásky z bledého obličeje a povzbudivě se usmál. Dívka úsměv plaše oplátila.

Když děvčátko společnými silami uložili na kožešiny v rohu místnosti, měli oba muži konečně možnost soustředit se jeden na druhého.

Bylo to už dlouho. Mnoho úplňků ozářilo oblohu od chvíle, kdy se setkali poprvé, přesto se zdálo, že to bylo teprve včera.

„Nebudeme to zbytečně protahovat,“ pronesl cizinec s kamennou tváří, z větší části skrytou pod tmavou kápí. Ani nyní, v bezpečí před padajícím sněhem, neměl potřebu tvář odhalit. „Před lety jste něco slíbil. A já předpokládám, že jste poctivý muž, Mistře Agestare.“

„Stejně smýšlím i já o tobě, Gadaíne,“ kývl hlavou mág a staré unavené oči mu s nedočkavostí a zájmem těkaly ke kožešinám, které se nyní s dětskými nádechy a výdechy pravidelně zvedaly a klesaly. „Je to ona.“

Cizinec se nepohnul, dívčinu přítomnost vnímal stejně jasně jako těch několik posledních týdnů, co se společně vydali na cestu. „Když jsme se viděli naposledy, dal jsem vám slib,“ odvětil nečitelně. „Věřte mi, nemarnil bych čas cestou sem, kdybych si nebyl jistý.“

„Nepochybují.“

Gadaín sledoval, jak mág otvírá kovovou skříňku stojící na stole a vytahuje z ní příjemně napěchovaný měšec. Kožený váček dopadl na dřevěnou desku stolu a zlaťáky zacinkaly. Kožešiny se pohnuly, jak se spící dítě přetočilo na druhý bok.

„Tvá odměna.“

Cizinec přistoupil a chopil se měšce. Spokojeně jej potěžkal v medvědí dlani a poté jej spustil do hluboké kapsy svého dlouhého kabátu. Urovnal si plášť a netrpělivě přešlápl. „Bylo mi potěšením, Mistře.“ S úctou, kterou ve svém životě ještě neprojevil jediné živé bytosti, se poklonil a chystal se k odchodu. „Nemyslím, že se ještě kdy setkáme.“ Na dítě, o něž se poslední měsíce staral, už nepohlédl. Jeho úkol skončil.

„Tvých služeb nebude v těchto končinách více třeba,“ souhlasil Agestar. „Ale než odejdeš,“ zastavil Gadaína těsně přede dveřmi, „dovol pošetilému starci otázku.“

Gadaín se váhavě otočil zpět na mága. „Prosím.“

„Její rodiče, domov. Jednoho dne se zeptá a já bych měl znát odpověď.“

Gadaín ve vzduchu ucítil štiplavý kouř a výhled mu zastínil temný dým. Praskání dřeva se mísilo s lidským křikem. Muž a žena, uvěznění v domě na okraji města. Sousedé vyděšeně vybíhající ze dveří s vědry. Nastal zmatek, žena volala o pomoc, z posledních sil se sháněla po své malé dcerušce... Pak se zřítila střecha a hlasy utichly. Dítě v jeho náručí bolestně zavřelo oči. Nevydalo hlásku, nezaplakalo.

Udělal, co bylo třeba.

„To raději vědět nechcete.“

Muž opustil místnost, na chodbě minul čekajícího správce a po schodech zamířil dolů, do sněhu, tmy a zimy. Loďka na něj čekala na konci zapadané stezky, přesně tam, kde ji před chvílí zanechal. Cesta k pevnině v chatrné bárce byla v zimním počasí a ostrém prudkém větru holým šílenstvím... ale dávala jeho životu víc smyslu než zbytečné setrvání na tomto zapomenutém ostrově uprostřed nicoty oceánu.

Zároveň však podvědomě tušil, že tuto práci nikdy nevymaže ze vzpomínek, třebaže se bude od tohoto okamžiku denně

modlit za spásu zapomnění. Gadaín cítil tíhu váčku v kapse a trpce si pomyslel, že tentokrát byla cena příliš vysoká.

* * *

Když nad ránem bouře ustala a matné sluneční paprsky si probily cestu mezi ustupujícími mraky, seděl mág ve svém křesle a s neskrývanou něhou pohlížel do rohu, kde oddechovala dívka, stočená do klubíčka, s vlasy rozhozenými okolo půvabné tváře.

Muž se snažil nemyslet na Gadaínova poslední slova. Až jednoho dne dostane očekávanou otázku, bude mít odpověď připravenou. Vytvoří novou pravdu. Nyní, s příchodem nového dne, už na té staré pravdě nezáleželo. Noční sněhová bouře nadobro pohřbila minulost pod svou bílou pokrývkou. Staré stopy byly zasypány, nastal čas vyšlapat nové.

Děvčátko se pohnulo, nejprve jen nepatrně, ale poté zeširoka zívlo a protáhlo se. Agestar pozoroval, jak dívka mrká proti rannímu slunci. Jejich pohledy se střetly v mlčenlivé rozmluvě. Byla vyděšená jako opuštěné mládě uprostřed lesa, dívala se na něj rozšířenými zorničkami a chvílemi zapomínala dýchat. Srdce jí divoce bušilo.

Agestar se konejšivě usmál. „Nemusíš se mě bát,“ promluvil na ni. „Jsi v bezpečí.“

Posadila se. Naklonila hlavu na stranu a rozespálý strach vystřídala bojácná zvědavost. „On se pro mě nevrátí.“ Nebyla to otázka. Muž, který ji zachránil před smrtí v plamenech, splnil svůj slib. Zavedl ji do bezpečí, zavedl ji na místo, které se jí má stát domovem. A přestože nechápala, nadále tajemnému cizinci důvěřovala.

„Jsi na ostrově Dora, daleko za hranicí známého severního oceánu. Já jsem Agestar, Mistr zdejší Akademie.“

Nepochyboval, že je dítětem, které hledal. Celý svůj život čekal na tento okamžik. „Kdopak jsi ty?“

Dívka zamrkala a se vzpřímenou hlavou k muži vzhlížela velkýma hnědýma očima. Připadal jí obrovský a mocný, vyzařovala z něj ohromná síla a charisma někoho, kdo rozumí mnoha věcem a zná, co jiní ani netuší. „Lanna,“ hlesla po chvíli a bylo to poprvé od požáru, kdy promluvila s někým jiným než s mužem, který ji zachránil.

„Lanna...“ Agestar převaloval jméno na jazyku, hrál si s ním jako se vzácným drahokamem, jako by se snažil na něco rozvzpomenout. „Kolik je ti let, Lanno?“

Nejistě sklopila hlavu a na štíhlých prstech s dětskou rozvážností počítala, aby se nespletla. V jednu chvíli zaváhala, kousla se do rtu a rozpaky jí vehnaly červeň do tváří. „Osm, pane,“ odpověděla nakonec.

„Osm.“ Agestar pokýval hlavou. „Takže je to pravda, tentokrát je to děvče,“ zamumlal si do vousů a nespouštěl z Lanny své bystré oči. „Víš, proč jsi tady?“

* * *

Gorak vložil drobný kamínek do koženého plátku a natáhl prak. Otáčel se v pase, rozhlížel se a hledal cíl, na který by mohl zamířit a vystřelit. Kousek od něj se špička vysokého smrku prohýbala pod tíhou šišek, což mu přišlo jako dobrý nápad, když v blízkosti nebyl žádný pohyblivý terč.

„Tak schválně, jestli trefíš tu úplně nejvyšší,“ popichoval ho Red a dýchal si do dlaní, aby se zahřál. Vzduch byl studený a od západu vál ledový vítr.

„Trefím.“ Gorak si dal záležet, aby určitě neminul. Pokud šlo o střelbu na cíl, na celém ostrově neměl konkurenta, dokonce ani mezi mnohem staršími dětmi. V něčem potřebo-

val být dobrý, aby se mohl srovnávat s Muiredachem. „Vždycky trefím, copak jsi zapomněl?“ Dětské vychloubání v sobě neslo stopu něčeho mnohem hlubšího, co však přátelství dvou malých chlapců nemohlo nijak ohrozit. Gorak potřpal hlavou a soustředil se. S vážnou tváří se nahrbil a v duchu odhadoval vzdálenost a směr větru. Kdyby se kamínek dostal do poryvu, zcela jistě by jej to podstatně vychýlilo z dráhy.

Red založil paže na prsou a zaujatě sledoval, jak se kamarád soustředí. Těsně předtím, než Gorak uvolnil prak a vystřelil, se Red přistihl, že zadržuje smích. Ale jakmile kamínek vylétl vysoko nad jejich hlavy a s tupým ůknutím srazil k zemi ještě nerozevřenou smrkovou šišku, otevřel pusou údivem.

„Říkal jsem to!“ zavýskl Gorak a několikrát poskočil radostí. „Jsem nejlepší!“ Připadal si jako král světa, žádný sebehlasiťější výkřik triumfu by nedokázal vyjádřit, jak se v tu chvíli cítil. „Prostě nejlepší!“ Zastrčil prak za pas a rozběhl se ke stromu, aby našel svůj úlovek.

Red spěchal bez dlouhého otálení kamarádovi na pomoc. Procházeli pod stromem, se zraky přišpendlenými k zemi schované hluboko pod sněhovými závějemi. Red skopl bílý čepeček z pařezu, přes noc zamrzlé krystalky se rozlétly do všech směrů.

„Tu už nenajdu,“ stěžoval si Gorak, když ani po hodné chvíli neobjevil ve sněhu propadliště po čerstvě sestřelené šišce. Kolem dokola byla sněhová pokrývka narušená jen jejich stopami. „Chtěl jsem si ji nechat.“

„Sestřelíš jinou.“ Red se shýbl, nabral do dlaní trochu sněhu a zformoval ho do malé koule. Napřáhl se a bez důležitě se tvářících odhadů, jaké předvedl Gorak, ji hodil

po smrku. Přesto na kmeni zůstala bílá šmouha. Red jí nevěnoval pozornost a s veselým úsměvem se obrátil na kamaráda. „Jsi nejlepší střelec, jakého znám.“ Promnul si dlaně, aby se zahřál. Toho dne byla až neskutečná zima, vzduch byl dosud prosycený noční sněhovou bouří.

Redovi problesklo myslí, jak asi skončil onen neznámý muž, který se nad ránem objevil u vrat Akademie. Ale neměl čas o tom dumat dlouho.

„Chtěl jsem tuhle,“ zamručel Gorak, ale vzápětí jeho obličej opět zářil. „Ale asi je to jedno,“ pokrčil rameny. „Můžu jich mít, kolik budu chtít.“

Ještě chvíli se potloukali kolem smrku s nadějí, že cennou trofej přece jen najdou, ale potom už je slabé slunce ospale probleskující mlžným oparem upozornilo, že se blíží čas večere. Gorak vytáhl z kapsy ještě jeden kamínek a znova vystřelil do obsypané koruny. Tentokrát šiška dopadla jen několik kroků od něj, před hustý porost tisových keřů.

„Já ji vezmu!“ křikl Red a rozběhl se k místu, kde těžká šiška vyhloubila do sněhu tunýlek. Nohy zabalené to huňatých kožešinových bot se propadaly do závěje, chlapec měl co dělat, aby neupadl... když vtom se mu jedna noha zasekla v zamrzlé krustě, zavrával a padl obličejem k zemi.

Prskal sníh a mrkal, protřel si obličej a vzteky rudý se otočil po Gorakovi – avšak kamarád se navzdory očekávání nesmál. Stál jako zaražený, oči upřené někam za Muiredacha.

„Co je?“

Gorak jen oněměle kývnul hlavou.

„Kdyby tam byl pařez, tak bych byl bez zubů,“ stěžoval si Red a oprašoval ze sebe sníh. Celou přední stranu těla měl bílou a mokrou, světle hnědé vlasy se mu nalepily na čelo

a šimraly. „Nepřipadá ti to vtipné?“ zamyslel se nedůvěřivě, když si uvědomil, že Gorak se pořád ještě nepohnul. Potom se ohlédl za sebe, ve směru Gorakova pohledu.

Několik kroků od něj, mezi větvemi starého tisu, stála holka. Red ji okamžitě poznal, byla to ta, kterou viděl v noci z okna. Navzdory situaci se pokusil vypadat důstojně. Narovnal se v celé své výšce, na desetiletého kluka byl opravdu vysoký, teplý kabát a vlněný svetr pod ním přidávaly chlapcově hubené postavě na objemu. Stiskl zuby, aby mu necvakaly zimou.

Pozorně si jej prohlížela, naklonila hlavu na stranu a přivřela oči. Paže jí volně splývaly podél štíhlého těla, zatímco Red si nervózně třel prokřehlé prsty o vlněné kalhoty. Soustředěně na něj upírala zrak, skoro jako by se snažila nahlédnout skrz něj, prohlédnout jej a najít všechna skrytá tajemství.

Reda zamrazilo. Nikoli kvůli chladnému větru, důvodem husí kůže byla dívčina přítomnost. Těžce polkl a potřepal hlavou. „Kdo jsi?“ vypálil odvážně otázku, která ho zajímala ze všeho nejvíc. Celý den neustále čekal, kdy jim o noční návštěvě někdo poví, ale všichni se tvářili, že se nic neděje. Dokonce i Mistr Agestar mlčel.

Dívka konečně vylezla z houští. Byla skoro stejně vysoká jako Red, světlé vlasy měla stažené do dvou silných copů, které jí splývaly přes ramena až k pasu. Zkoumala chlapce před sebou, hnědé oči upírala do jeho tváře a plné malinové rty na okamžik naznačily plachý úsměv. Poté obrátila pozornost ke Gorakovi, také jeho si pozorně prohlédla, jako by dokázala jediným pohledem nahlédnout pod povrch věcí i lidí.

Nakonec se opět vrátila k Redovi. Nejprve si nebyla jistá, byla ještě příliš mladá, aby chápala, co se děje. Jedna její část se nedokázala od neznámého chlapce odtrhnout. A z jeho

překvapeného výrazu dokázala docela dobře odhadnout, že ten zvláštní pocit je oboustranný.

Red netrpělivě přešlápl. „Tak kdo jsi?“

„Lanna. Jsem Lanna.“

„Já jsem Muiredach,“ představil se chlapec. „A tohle je Gorak. Oba jsme na Akademii u Mistra Agestara. Viděl jsem, jak jsi včera přijela. Zůstaneš tady?“ Když neodpovídala, Red pokračoval. Nepřetržité, překotné mluvení skrývalo nejistotu. „Dora je zvláštní místo, víš to? A Mistr Agestar si učedníky do své Akademie pečlivě vybírá. Třeba Gorak je tady, protože umí střílet úplně nejlíp na světě,“ otočil se na přítele, jako by u něj hledal oporu. „No a já zase umím...“

„Všechno ostatní,“ zasmál se Gorak trochu nuceně. Přiskočil k Redovi a položil mu paži kolem ramen. „Naše princátka je skutečný všeuměl. Kdyby na něj nečekal trůn, nejspíš by se stal novým Mistrem.“ Nepřirozená teatrálnost mu nebyla vlastní, pochytil ji od Reda. Od prvního okamžiku, kdy se setkali, se nevědomky snažil příteli vyrovnat. Nyní se pokusil siláckými řečmi maskovat nejistotu a snad i obavy, které jej v blízkosti děvčete naplnily.

Red sraštil čelo, vůbec nerozuměl tomu, co to do Goraka vjelo. „Nepřeháněj!“ Do tváří se mu hrnula krev, a kdyby je neměl červené mrazem, zčervenaly by mu nyní. Cítil se trapně. „Vůbec ho neposlouchej, nejsem zas tak dobrý. Gorak rád přehání.“ Když ale viděl, že Lanna si z řečí nic nedělá, rozhodl se nad tím taky mávnout rukou. „A proč jsi tady ty?“

Lanna viditelně znejistěla.

„No tak, my už jsme ti to řekli,“ dotíral dál Red.

„Tak dobře,“ souhlasila Lanna po chvíli. „Ale ustupte kousek.“ Počkala, až oba chlapci zacouvají o několik kroků, sama se postavila tak, aby byla dost daleko od keře, a sou-

středěně rozpažila ruce. Její tvář zvažněla, oči ještě víc potemněly a dech téměř ustal.

Redovi přeběhl varovný mráz po zádech.

Gorak začínal zvažovat, že uteče. V hlavě mu hučelo varování. Na půdě Akademie už viděl dost, vyrůstal obklopený magií a věděl, co dokáže Agestar. V knihovně nahlížel do svitků pojednávajících o kouzlech, četl zápisky velkých mágů minulosti. Znal legendu o Velké válce a věděl o existenci Duíngeanu, Věže Dračích lidí. S Redem každou chvíli mluvili o magických schopnostech. Ale nic z toho se nemohlo vyrovnat tomu, čeho byl právě svědkem. Žádný učedník žijící na Doře by něco podobného nedokázal...

Dívčiny prsty se chvěly, kmitaly nahoru a dolů, pohyby postupně nabíraly na intenzitě, až jednotlivé prsty splynuly do jediného vějíře. Jako první paprsky ranního slunce nad obzorem se u konečků štíhlých prstů zaleskly jasné zářivé jiskry. Drobounká světýlka rostla, z jednotlivých záblesků se stávaly tenké bičíky energie.

Chlapci zatajili dech, Gorak vytřeštil oči.

Během chvilky Lanně kolem paží vířily zářící copánky, omotávaly se ve spirálách od zápěstí k ramenům, kde se rozplývaly do ztracena.

Když světla odezněla, dívka opět připažila a zhoupla se na patách. „Patřím sem,“ odpověděla chlapcům na otázku, kterou si ani jeden z nich dávno nepamatoval.

2. Věž dračích lidí

„Znát minulost by nám mělo usnadnit budoucnost. Neopakovat ty samé chyby, vést naše cesty životem po vyšla-

paných stezkách, vyhýbat se nástrahám a neprostupným hvozdům. Ale někdy na minulost zapomínáme a bloudíme. Myslíme, že co bylo, se už nikdy nevrátí. Ale ono se to vrací, pozměněné a nenápadné, ale vrací se to. Je to věčný koloběh. Jen my, blázni, se necháváme ošálit povrchem a nevidíme podstatu. Nevidíme pravou tvář... Kdybychom tenkrát věděli, kam až to povede, mohli jsme zakročit. Mohli jsme se pokusit zabránit mnoha věcem, mnohému utrpení. Možná bychom zachránili tisíce životů. Jenomže my jsme nevěděli... nevěděli jsme, co se stane. Vždyť zpočátku to bylo celé tak nevinné...“

(o čtyři roky později, 1. rok Země)

„To přece nemůžu,“ zděsil se Gorak.

Ale Lanna jen posměšně povytáhla světlé klenuté obočí. „To jako proč ne?“ Ta otázka byla položena tak nevinně, že chlapec v první chvíli nevěděl, co na to říct.

Stáli na trávníku před budovou Akademie a svůj zrak upírali k oknu vysoko nad nimi. Za roky, které na Doře strávili, oba moc dobře věděli, nebo aspoň tušili, co se právě v tu chvíli nahoře odehrávalo.

„Udělej to, Red bude rád, uvidíš. Nebo spolu zase nemluvíte?“ Rána pod pás. V očích jí blýsklo a probodávala Goraka pohledem. Nebylo to tak dlouho, co se její dva nejlepší kamarádi několik dní okázale ignorovali, a ona věděla, že pokud se na důvod jejich hádky má někoho zeptat, měl by to být Red. Red by jí to vysvětlil, kdyby našla vhodnou příležitost položit otázku. Což nenašla, protože Mistr Agestar jí naložil příliš mnoho úkolů. A teď už bylo pozdě, protože se prořkla.

Všimla si bolestného šklebu v Gorakově tváři a na zlomek okamžiku se nenáviděla za svou prostořekost a neschopnost nejprve myslet, až potom jednat.

„Nemůžeme je teď vyrušit,“ zmohl se Gorak konečně z prvotního ohromení dívčinou troufalostí a současně tím dal najevo, že o důvodech roztržky s Redem mluvit nehodlá.

Popravdě jej Lannin bláznivý nápad s házením kamenů ani moc nepřekvapil. Dívka se svou odvážnou drzostí den ode dne víc podobala Redovi. Sebevíc zbrklou myšlenku bez dlouhého rozmýšlení převáděla v ještě zbrklejší čin, bez ohledu na možné či nemožné důsledky. „Nepovídají si tam o dnešním obědě, Lanno!“

Dívka pokrčila rameny. „Co by tam tak mohli dělat důležitého? Mistr Agestar sedí za svým stolem, Red před ním nehybně stojí a předstírá, že se soustředí...“

„Abys věděla, Red se zrovna učí zvládat svou novou sílu,“ prozradil jí Gorak. Cítil se výjimečně, protože toho pro jednou věděl víc než Lanna. A byl neskutečně hrdý, že je to zrovna on, kdo ji může zasvětit do novinek. I když se ty novinky netýkaly zrovna jeho samotného.

„Vážně?“

„Před pár dny se mu podařilo pohnout věcí, aniž by se jí dotkl.“ Během mluvení ani na okamžik nespustil oči ze stínu, který se pohyboval za oknem. Byl to Agestar? Nebo Red? Na tu dálku to nedokázal odhadnout. Ale věděl by to rád, umíral zvědavostí, co se asi přesně odehrává v Mistrově pracovně. Jen těžko to mohl srovnávat s tím, když byl u Mistra on, protože jeho pozice byla poněkud odlišná. A Gorak si toho byl ve svých čtrnácti letech dobře vědom.

„Páni,“ uklouzlo Lanně obdivně. „To zní úžasně.“ Poté pohlédla na Goraka. „Řekl ti to? Proč to řekl tobě, a mně ne?“

Gorak konečně odtrhl pohled od okna. „Nic mi neřekl. Ani nemusel,“ ušklíbl se. „Ta věc, se kterou pohnul... nechal můj talíř odcestovat na druhý konec stolu, jasný?“ A bylo to venku. Odpověď, kterou se z něj Lanna snažila vypáčit, si cestu našla sama. Přestože tu událost hodil za hlavu, z jeho hlasu bylo cítit mírné podráždění, ostatně jako vždy, když ho Red škádlil prostřednictvím magie a on mu to neměl jak vrátit.

„Třeba ti tím chtěl jenom naznačit, že potřebuješ zhubnout,“ zahihňala se Lanna. Jak třepala hlavou, dlouhé světlé vlasy se jí rozvlnily po ramenou. Když se uklidnila, omluvně se na přítele usmála a jemně se dotkla jeho paže. „Neber mě vážně, je to jenom legrace.“ Ale podvědomě si spílala. Už z dřívějšíka přece věděla, že Gorak bere tyhle věci příliš osobně. Ono několikadenní mlčení najednou dávalo smysl. Gorakova uražená ješitnost.

Pro Lannu byla chlapcova pozice na Doře nepředstavitelná – na celém ostrově byl jediný, jehož krev neobsahovala ani trochu magie. Příroda nestála na jeho straně, šla proti němu. A on se jí musel bránit, jak uměl nejlépe. Mlčením a kopáním kolem sebe.

Aby uvolnila napjatou atmosféru, Lanna zaměřila pozornost zpět na okno. „Tak už to udělej. Prosím.“ Prosebně zamrkala a štěněčí výraz v kulaté tváři způsobil, že Gorak na okamžik zapomněl na všechen strach, který ho uvnitř svíral. Sáhł do kapsy pro drobný oblázek, vždycky měl nějaké při sobě pro případ potřeby, vložil jej do kůže na praku, zamířil a vypálil. Kamínek přesně dopadl na skleněnou plochu okna.

„Mistr nebude moc rád,“ zamumlal v obavách, že se mágo-va hlava každou chvíli objeví nad nimi. A on tam bude stát s prakem a provinilým výrazem.

„S Mistrem si nedělej starosti,“ uklidňovala ho Lanna a oči jí přitom jiskřily. „Má mě rád, nic se nám nemůže stát. Nikdy by na mě nebyl zlý.“

Gorak o tom chvíli přemýšlel a nakonec musel souhlasit. „No dobře,“ připustil, ale i tak v něm zůstala určitá nejistota. „Tobě se možná nic nestane – ale co já?“

„To snad není pravda,“ povzdechla dívka. Obratně vytáhla Gorakovi z kapsy další kamínek a hodila jej na okno. Hoch vedle ní strnul, ale ona s nadějí vzhlížela podél kamenné stěny. „Vážně bys byl schopný nechat Reda tam, když je venku tak krásně?“

„Já...“

Než stačil odpověď vůbec začít, okno nad nimi se otevřelo.

* * *

„Nyní se pro tebe vše mění.“ Hluboký mužský hlas zaplnil místnost a Reda, jako ostatně pokaždé, zaplavila vlna úcty k tomuto moudrému muži. Sotva znatelně přikývl a Agestar pokračoval: „Abych řekl pravdu, doposud jsem si nebyl úplně jist, kam tvé další učení směřovat. Trvalo dlouho, než se tvé síly probudily.“

„Znamená to něco?“ zeptal se Red. Mistrova slova ho mátlá. A musel se hodně přemáhat, aby nevyslovil otázku, která ho napadla jako první – trvalo i jeho matce tak dlouho, než se u ní projevíly jednotlivé schopnosti?

Agestar se zadíval z okna. „Nemáš se čeho bát, Muiredachu, vše je v pořádku... jen...“ pohlédl zpět na mladého učedníka, „je to velmi neobvyklá kombinace. Když jsi sem přišel, tvá schopnost ovládat blesky naznačovala, že tvým určením jsou síly přírodní, tedy síly napojené na emoce, jak víš.“

Red napjatě poslouchal.

„Ale tohle, schopnost pohybovat předměty silou myslí,“ pokračoval mág, „to je... zvláštní,“ připustil svou bezradnost. „Není mnoho mágů, kteří by ovládali sílu emocemi i myslí.“

Opět ta vtíravá otázka, zda na tom byli jeho rodiče stejně. Red se kousl do rtu, aby nepromluvil. Musel svou zvědavost udržet na uzdě. Nebyla vhodná chvíle zahltit Mistra Agestara otázkami. Ale vhodná chvíle zatím nebyla nikdy, pokaždé se objevilo něco důležitějšího, něco, co mělo přednost. Red se musel prozatím spokojit s tím, co o rodičích věděl od strýce a co si sám domyslel.

Maeve a Lomar. Ona byla dcerou krále, on jeden z mnoha učedníků, které Mistr Agestar přijal do učení. Podle toho, co Red z Mistrových slov pochopil, Maeve byla výjimečná. S Lomarem se přátelili od prvního dne na Doře, a bylo tedy jen otázkou času, kdy se do sebe zamilují. Jednoho dne spolu z ostrova odešli, daleko od magie a kouzel. Reda mnohokrát napadlo, proč asi chtěli rodiče na Doru zapomenout? Stalo se tady něco?

Pokud si pamatoval, a nebylo toho příliš, otec ani matka o magii nikdy nemluvili. Žili klidné, nenápadné životy v Beraku. Ať si Red namáhal paměť sebevíc, nedokázal si vybavit byť jen náznak něčeho neobvyklého. Žádná magie, jen prosté každodenní starosti a radosti. Teprve když rodiče podleli epidemii a on začal žít v Heru se strýcem, objevily se u něj první známky schopností. A pak se setkal s Mistrem Agestarem... s jediným člověkem, který mu – jak Red doufal – mohl dát odpovědi na všechny otázky.

Když jej Agestar odvezl na Doru, pro Reda to byl zcela nový svět. Ocítl se na místě, které připomínalo spíš dávné legendy než skutečný život. Ke štěstí už mu scházelo jediné.

Dozvědět se pravdu, poskládat ty střípky, které během života posbíral.

„Chtěl by ses na něco zeptat?“ položil Mistr otázku, jako by četl Redovy nejskrytější myšlenky. „Neznám odpověď na vše, ale pokud budu moci, o své vědomosti se s tebou rád podělím. Ovšem pokud jde o tvé síly,“ během významné pauzy Agestar záměrně nechával chlapce, aby sám přemýšlel co dál, „nejspíš nám nezbude nic jiného než čekat. Jsi mladý a ani já nemohu nyní odhadnout, jaká moc je ti do budoucna předurčena.“

„Opravdu je to tak neobvyklé?“ vysoukal ze sebe konečně Red. Nebyla to sice přesně otázka, kterou toužil položit, ale vlastně byl rád, že se mu z hrdla podařilo vyloudit srozumitelná slova. Znova si připadal jako malý klučík, který před několika lety poprvé stanul tváří v tvář tomuto významnému a mocnému mágovi. Nyní byl sice o něco starší, přesto byl stále plný téměř posvátného obdivu, kdykoli se sám ocitl v Mistrově pracovně.

Agestar procházel kolem okna, ve stařecké tváři výraz nejhlubšího zadumání. „Jak jsem řekl, není mnoho takových. Magie byla, je a vždy bude, nebo by správně měla být, záležitostí rovnováhy. Pokud se objeví člověk vládnoucí větší silou, než je obvyklé, dojde k vychýlení této rovnováhy...“

„A to znamená?“

„To znamená, že máš zodpovědnost, Muiredachu, zodpovědnost za své činy... Ano, můžeš namítnout, že tuto zodpovědnost máme všichni, a já se s tebou nebudu přít. Ale tvá zodpovědnost je větší než zodpovědnost jiných právě proto, že neovládáš jen jednu sílu. Svě budoucí skutky budeš muset pečlivě promýšlet, protože špatné rozhod-

nutí by mohlo mít nedozírné následky. V tvých žilách koluje prastará královská krev, která od tebe žádá rozvážnost a sebekontrolu, to ano, ale magie... magie, chlapče, tě zavazuje k mnohem větší rozvaze a sebekontrolě. Vždy musíš v první řadě myslet na dobro druhých, slabých a bezmocných.“

V Redově mysli se ukládalo každé Mistrovo slovo. Ani na chvíli nezapochyboval, že mág s ním mluví otevřeně a pravdivě, že mu nic netají pro jeho vlastní dobro.

„Budu se snažit, pane,“ hlesl Red po chvíli tíživého ticha.

„Vím, že ano. Tvá matka...“

Už se zdálo, že se Red konečně dozví něco málo z toho, co ho celý život tolik zajímalo, když vtom na okenní tabulku dopadl drobný kamínek. A za chvíli další. Mistr přetrhl nit myšlenky, krátce vyhlédl a poté se obrátil k Redovi. Přes jeho tvář přelétl pobavený úsměv. „Zdá se,“ pronesl mág lehkým tónem, „že naše dnešní setkání je u konce. Jistí dva neodbytí uličníci na tebe čekají venku. Nemůžeme jim dovolit, aby rozbili okno, že?“

Red se tentokrát jen nerad vzdával přítmí a chladu pracovní. Cestou po schodech v duchu spílal přátelům, že si zvolili pro vyrušení ten nejnevhodnější okamžik.

Prudké polední slunce jej částečně oslepilo, sotva otevřel velké vstupní dveře. Zamrkal a zastínil si tvář dlaní.

Lanna se na něj vrhla, ještě než za sebou stačil zavřít. „Děkovat nemusíš,“ smála se. Ani na zlomek chvilky ji nenapadlo, že by Red nemusel být jejím činem nadšený. „Říkala jsem si, že když je venku tak krásně, přece tě nenecháme zavřeného, že jo, Gore?“ ohlédla se na svého nedobrovolného spiklence, který postával kousek stranou.

„Jejím prosbám se nedalo odolat,“ zamumlal Gorak. Ze všech sil v sobě potlačoval provinění. Co asi řekne Mistr Agestar, až spolu budou o samotě?

„Umí být přesvědčivá,“ zašklebil se Red na Lannu a rukou jí laškovně rozčuchal vlasy. Dívka se mu obratně protáhla pod paži a uskočila stranou. Poskakovala, rozpustile se chichotala a všemožně dávala najevo radost, že její plán vyšel. Když se konečně trochu zklidnila, položila Gorakovi paži kolem krku a zadívala se na Reda. „Tak co podnikneme?“

Ani jeden z chlapců jí nedokázal odpovědět.

„No tak,“ povzbuzovala je s energií jí vlastní, „to přece nemyslíte vážně! Svítí sluníčko, na nebi ani mráček... musíme něco podniknout.“ Kousla se do rtu a usilovně přemýšlela, dokud se jí v hlavě nezrodil další z bláznivých nápadů. „Vzpomínáte, jak nám Mistr Agestar vyprávěl o založení Dory?“ Na souhlasné pokývání hlavami nečekala, byla to jen řečnická otázka. „Máme spoustu času, než se začne stmívat – myslím, že bychom měli najít Věž Dračích lidí.“

Jako první se ozval Gorak. „Je to jen legenda. Pověsta pro děti.“

„Pokud si pamatuju,“ zamyslel se Red, „ta stará věž by měla být někde v severním lese.“ Lannin nápad, ačkoli bez jakýchkoli konkrétních obrysů, ho nesmírně zaujal.

„Přesně,“ přitakala Lanna. „Kdo jde se mnou?“

„Nikdo přesně neví, kde stojí,“ bránil se dál Gorak. Ani na okamžik nepochyboval, že Lanna se nebude zdráhat vyrazit za tím preludem do tmavého a hlubokého lesa. A Red ji bude bez váhání následovat. On sám z té představy moc nadšený nebyl. Proč nemůžou jít jako obvykle stopovat zajíce nebo něco podobného, méně nebezpečného? Mistr Agestar jim taky kdysi vyprávěl o šavlozubých pumách – znamená to,

že jednoho dne se Lanna rozhodne tato krvelačná monstra vyhledat a spřátelit se s nimi? „Neblázněte, nechci zabloudit jenom kvůli nějaké povídačce.“

„Ta věž existuje,“ ohradila se Lanna. „Je to součást historie Domhanu, historie Dory. Je to první stavba, kterou Dračí lidé po příchodu do Domhanu vytvořili,“ ocitovala slova Mistra Agestara. „Nebylo by úžasné spatřit ji na vlastní oči?“

„Vždycky mě zajímalo, co je uvnitř,“ uvažoval Red nahlas. Na to, že ho kamarádi vyrušili při rozhovoru s Mistrem, už nemyslel, měl zajímavější téma k přemýšlení.

„Kdo jde se mnou?“ vyhrkla znovu Lanna a odpověď ne tentokrát nebrala na vědomí.

* * *

„Když nepřijdeme na večeři... začnou nás hledat hned?“ mumlal Gorak a ani nepředpokládal, že ho jeho kamarádi, jdoucí několik kroků před ním, vůbec poslouchají. „Nebo počkají až do rána? Zajímalo by mě, co budou mít ostatní k jídlu...“ Povzdechl si a dál pokračoval po prošlapané cestičce. Každou chvíli musel rukou odhrnout nějakou nízko rostoucí větev stromu nebo keře, aby ho nešvihla do obličeje. „Kdo si asi všimne první, že tam nejsme?“

„Nechtěl by sis přestat stěžovat?“ zamručela Lanna rozmrzele, ale vzápětí se zachichotala něčemu, co jí pošeptal Red.

Gorak se ušklíbl. „Nechápu, že se od vás dvou nechám vždycky přemluvit k takovým hloupostem. Věž Dračích lidí! Pche!“

„Ale no tak...“ Lanna zpomalila a počkala, až ji Gorak dojde. Srovnala svůj krok s jeho a položila mu ruku kolem ramen. „Tak si uděláme přestávku, souhlasíš?“ Redův tázavý pohled nechala bez odpovědi. Odbočila z lesní stezky, po níž

celou dobu šli, a vedla Goraka k řece, která cestu doprovázela jako věrný druh.

Lanna se pohodlně usadila na měkoučký mech na břehu a poklepala dlaní na místo vedle sebe. Úmyslně nepohlédla na žádného z kamarádů, jako by je chtěla vyzkoušet, který z nich její výzvu přijme. A přesně podle očekávání, Gorak lehce kývnul hlavou k vodě: „Zkusím se poohlídnout po nějaké palebné síle,“ pronesl a namířil si to rovnou do vody. Dno bylo pokryté drobnými oblázky, které téměř prosily, aby je nasbíral do kapes. Oproti tomu Red váhavě přistoupil a klesl na místo, které mu Lanna vybrala.

Okamžik seděli mlčky, zaujati Gorakovým pečlivým vybíráním kamínků. Každý nejprve několikrát převrátil na dlaní, potěžkal a buď zahodil zpátky, nebo otřepal a spustil do kapsy.

„Myslím, že mu ty kalhoty jednou spadnou,“ zasmál se Red, když si Gorak poněkolkáté potáhl kalhoty zpět do pasu. „Pořád nechápu, k čemu těch kamenů potřebuje tolik.“

„Ne každý nosí blesky v dlani,“ opáčila Lanna, ale pobavenému úsměvu nad Gorakovým počínáním se taky neubráníla. Po chvíli přece jen zvažněla. Podařilo se jí odtrhnout zrak od Goraka a pohlédla na Reda. „Už jste zase kamarádi, že jo?“

Red se zamračil. „Jasně, proč bychom nebyli?“

„Protože těch posledních několik dní bylo strašných. Byli jste jak těla bez duše, nebyla s váma žádná zábava.“ Káravě přivřela oči. „Gorak mi řekl, co jsi mu provedl. A musím říct, že to od tebe nebylo vůbec hezké...“

„Byla to sranda,“ odsekl Red. „Nemůžu za to, že to Gor nepochopil.“

„Ani nemohl.“ Lanna se starostlivě ohlédla po Gorakovi, ale nezdálo se, že by je poslouchal. „Copak tomu nerozumíš?“

Jak by bylo tobě, kdyby proti tobě někdo používal magii a ty ses neměl jak bránit?“

„Ale...“

„Žádné ale,“ přerušila dívka Redovy protesty.

Red odfrknul. „Kdybys věděla, proč jsme se hádali, tak bys tolik nevyváděla. Naopak bys mi ještě poděkovala.“ Prudce potřepal hlavou a světlé vlasy mu napadaly do čela.

„Vážně?“ Lanna nedůvěřivě zpozorněla.

„Vážně,“ přikývl Red s vážným výrazem ve tváři. „Gorakovi se líbíš.“ Vyslovit ta slova nahlas jej naplnila podivným pocitem, který neuměl popsat. Hlavu nechal skloněnou, špičkou ukazováčku rozhrnoval napadené jehličí.

Oproti tomu Lanna v první chvíli vzhlédla. Krev se jí nahrnula do tváří a celá zčervenala. „Líbím se mu?“ zopakovala sotva slyšitelně.

Red souhlasně zamručel, nepovažoval za nutné to opakovat. „Neříkej, že sis toho nevšimla. Musí to vidět i slepý.“

„Nic neřekl...“

„A neřekne,“ potřepal Red hlavou a protočil oči. „Gor se totiž strašně stydí.“ Když povytáhla tázavě obočí, chlapec nadšeně pokračoval. „Jsi ta nejnadanější čarodějka na celém ostrově, něco jako já – ale holka. Mistr Agestar tě zbožňuje. A to všechno Gorakovi znova a znova ukazuje, že Dora není zrovna místo pro něj.“

Lanna naslouchala každému slovu a přitom se snažila tomu všemu rozumět. Vybavovala si tisíce drobností, které jí kdy Gorak řekl, které udělal, když byla na blízku... a všechny se jí nyní ukazovaly v jiném světle. Ve světle odhalení, že možná z jeho strany nešlo jen o drobnosti. Ještě jednou vzhlédla k vodě, kde zrovna Gorak studoval v dlani nějaký oblázek, a poté hlavu sklonila. Pro svůj

vlastní klid došla k závěru, že si to Red celé vymyslel, aby ji mohl škádlit.

Red sebral ze země hrst jehličí a vytřepal ho Lanně na botu. Když k němu vzhlédla, veškeré její nadávky utišil zářivým nevinným úsměvem. „Jednoho dne mu budeš muset říct krutou pravdu,“ pronesl s potlačovaným smíchem.

„A to je co?“ mumlala Lanna, zatímco se snažila jednotlivé jehličky vysbírat.

„Ty to nevíš?“ pohoršeně odfrkl a vstal. „Hej, Gore, pokračuj dál! Jdeš taky, nebo tě máme vyzvednout cestou zpátky?“ křikl k vodě, obešel Lannu a mířil zpět k cestě, po které přišli.

Lanna jej zachytila. „Nestojím ti ani za odpověď?“

Když stála naproti něj, jeho tvář nečekaně zvažněla. Zamrkal, najednou celý v rozpacích. „Vážně to nevíš,“ hlesl. Pomalu zvedl ruku a lehce se dotkl dívčiny vlasů, tenký pramínek se mu zavlnil mezi prsty. Vypadal v tu chvíli mnohem starší, než ve skutečnosti byl. „Ještě ti dám čas, abys na to přišla.“

„Ale Rede...“

Vtom se vedle nich objevil Gorak. Boty i kalhoty měl promáčené, ale zjevně byl v lepší náladě, než když před chvílí přišli. V nadtých kapsách mu chrastily kamínky, několik jich nesl ještě v ruce. „Jsem zvědavý, kam dojdeme,“ zasmál se.

Netrvalo dlouho a Gorakův optimismus opět vyprchal. Cesta ubíhala pomalu, klikatila se mezi stromy, několikrát se křížila s řekou, takže trojice musela přeskakovat po kamelech ze břehu na břeh. Red vyčerpal všechny vtipy a veverka v celém lese se bály Gorakových hodů. Jen Lanna jako by plynoucí čas a vzdálenost nevnímala. Cítila přítomnost

místa obklopeného silnou magií a byla k němu přitahována jako magnetem.

„Neotočíme to?“ navrhl Red, který pro samou bolest nohou neměl čas vnímat energii místa, kterým právě procházeli. „Nerad to říkám, ale Gor měl možná pravdu, Lanno. Lanno...?“

„Jsem pro,“ přitakal Gorak. Vtom se Lanna prudce zastavila, takže do ní zákonitě musel narazit. Třel si bolavou paží a neuvědomil si, že Red se od něj odpojil a několika dlouhými kroky doběhl Lannu. „Co zas?“ zavrčel Gorak podrážděně. Bez Redova neustálého vtipkování jej obklopil tíživý pocit. Ten navíc zesiloval, když se mu od těch dvou nedostávalo odpovědi. Pomalu pohlédl stejným směrem, kam své zraky upírali oba jeho přátelé. Chtěl něco dodat, ale zůstal stát s ústy otevřenými údivem a úžasem. Za řídkým keřovým porostem, jen několik kroků před ním, se rozevírala nevelká mýtina, z jejíhož středu se tyčila ke stmívající se obloze vysoká kamenná věž. Nepochyboval, že jsou na místě. Věž Dračích lidí, stavba, kterou ještě před několika hodinami považoval za pouhý mýtus.

Pamatoval si den, kdy jim o Věži vyprávěl Mistr Agestar. Řekl, že stavba je ztracená v lese po dlouhé věky. Aby ji člověk našel, musel by kolem sebe nahromadit ohromné množství magické energie. Bez magie by mohl kolem Věže chodit klidně celé dny, aniž by ji zahlédl... Znal příběhy starých mágů, kteří hledáním toho místa strávili celý život, bloudili severním lesem, dokud se z toho nepomátli. Vážně je možné, aby oni tři jen tak vyrazili do lesa a našli ji? Tep se mu zrychlil a neodbytně pulzoval ve spáncích. To by pak ale znamenalo...

Je zdrojem té magie Lanna, nebo Red?

Gorak podezíravě přivřel oči. Ale zjevně byl jediný, kdo si podobnými drobnostmi zatěžoval hlavu. Jeho přátelé byli svým objevem nadšení.

„Jsme tady,“ prohlásila Lanna spokojeně, jako by si případný neúspěch od samého začátku nepřipouštěla. „Neříkala jsem to?“

„Nepůjdeme blíž?“ navrhl Red bez dlouhého otálení.

„To myslíš vážně?“ zděsil se Gorak, ale to už si Red i Lanna razili cestu skrz větve černého bezu.

Několik desítek stop nad nimi se skvěl otvor, který podle prvních odhadů sloužil jako vyvýšený vstup. Před lety, když ještě věž sloužila svým uživatelům, byl patrně o zeď opřený dřevěný žebřík nebo nějaké schůdky, dnes po nich nebylo jediné památky. Dřevo nevydrželo běh let a ztrouchnivělo. Stejně tak se rozpadala i nízká zídka kolem věže, na některých místech po ní zůstala jen hromádka suti zarůstající plevelem.

„Musíme vymyslet, jak se dostat dovnitř,“ přemítala Lanna. Red vzhlížel k otvoru a souhlasně pokyvoval hlavou. Byli tak blízko, a přesto dosud nebyli o nic blíž odhalení tajemství než toho dne, kdy o věži slyšeli poprvé.

„Co myslíte, že je uvnitř?“ napadlo Reda a přelétl očima kamarády.

„Asi něco hodně důležitého, když je tak těžké to místo najít.“ Lanna nakrčila nos a zadívala se vzhůru. „Třeba odpověď na všechny základní otázky nebo tak něco. Chápeš?“ Zhluboka nasála studený zimní vzduch. „Cítíte to? Je tady tolik magie...“

Red opět přikývl. „Myslíš, že byl Mistr Agestar někdy uvnitř?“

„Mistr Agestar je nejmocnější mág v zemi, neznám nikoho, kdo by vládl větší silou, takže asi ano,“ pokrčila Lanna rameny. Pokud Mistr Věž někdy hledal, zcela jistě ji i našel. „Ty myslíš...?“

Ale než stihl Red říct svůj názor, ozval se Gorak: „Já bych řekl, že tam nebyl. Kdyby jo, řekl by nám to.“

„Třeba to nemůže říct,“ odporovala Lanna. „Třeba je to nějaké tajemství. A my budeme muset taky mlčet, až se dozvíme, co je uvnitř.“

„Stejně by nám to měl říct,“ trval na svém Gorak. Měli by zkusit Mistra Agestara vyzpovídat? Byly by účinnější nenápadné narážky, nebo přímá konfrontace? Mistr nepatřil k těm, kteří zbytečně mluví... takže existovala jen malá pravděpodobnost, že by se mohl prořeknout. A pak se Gorak zarazil, protože si uvědomil druhou část Lanniných slov. Vyděšeně vzhlédl. „Počkej, jak se dozvíme, co je uvnitř?“

Zatímco se Gorak s Lannou přeli o to, jestli Mistr Agestar zná, nebo nezná tajemství Věže Dračích lidí, přistoupil Red pomalu k jejím starobylým zdem a rozechvělou dlaní se dotkl jednoho z velkých kamenů vložených do základů. Lanna měla pravdu, všude kolem byla spousta magické energie. Kámen chladil a hřál zároveň, jeho neživá hmota vysílala do chlapcova těla nepatrné, jemné vibrace. Když to ucítil poprvé, vyděšeně ucukl, ale poté vrátil ruku na původní místo. Byl to zvláštní pocit, jako nic z toho, co Red kdy zažil.

Mohla za to krev Dračích lidí, která mu kolovala v žilách? Krev stavitelů Věže?

Jak je ale potom možné, že přítomnost magie cítila i Lanna? blesko mu hlavou... Musí být něco, co jim Agestar o dívce neřekl, důvod jejich výjimečných schopností. Red

postranním pohledem zabloudil k stále ještě se dohadující dvojici. Ukázala se jim Věž díky jeho nově probuzené síle? Nebo ji našli, protože s nimi šla Lanna? A pak ho napadlo, jak asi místo působí na Goraka, syna selozského správce, jehož krev byla prostá magie .

Než si jeho počínání stačil některý z jeho přátel všimnout, Red začal pod vstupní otvor snášet z nejbližšího okolí uvolněné kameny. Některé z nich byly velké a těžké a Red těžce oddechoval, supěl a byl nesmírně rád, když zátěž odložil na zamýšleném místě.

Tupé údery kamene o kámen jako první zaznamenala Lanna. Rázným gestem umlčela Gorakovy připomínky a vydala se za Redem. Několik okamžiků jen zaraženě stála a nechápavě zkoušela odhadnout smysl jeho počínání. „Co to bude?“ zeptala se nakonec, když Red odhodil na hromadu další kámen, tentokrát jeden z těch menších.

Red k ní vzhlédl. „Jedině tak zjistím, o co tady jde. Musím se dostat dovnitř.“

O Goraka se okamžitě pokoušely mdloby, kdežto Lanna se jako vždy odvážně postavila na Redovu stranu. Rozhlédla se kolem sebe a bez řečí se připojila k Redovi v kupení kamenů. Nemusel říkat víc, už pochopila, co má v úmyslu. A když mu pomůže, budou mít brzy dostatečně velkou hromadu, aby po ní mohli vyšplhat až k otvoru.

Hřejivá zvědavost se jí rozlila do celého těla.

* * *

Jako první se do rámu domnělého vchodu vyhoupl Red. Usadil se na chladném kameni, jednou nohou už uvnitř, druhou stále ještě venku. Kolem něj vnikal do útrob stavby kužel světla, který ozařoval značně trouchnivější prkennou

podlahu, v jejímž přibližném středu se černal otvor do nižšího patra. Lanna na úpatí hromady kamenů netrpělivě přešlapovala, Gorak vedle ní odvracel zrak. Nechtěl být svědkem toho, jak se jeho kamarádovi něco stane.

„Tak co vidíš?“ vyzvídala Lanna.

Red v odpověď pokrčil rameny. „Je tu pořádná tma, potřeboval bych...“ Osvícen náhlým nápadem ohmatal vlhkou zeď utopenou ve tmě. Sykl, když si rozřízl malíček o něco ostrého, co vystupovalo nad hrubě otesaný povrch kamene, ale v zápětí se usmál. Vítězoslavně zamával starou, dosud nepoužitou loučí. Aniž by si třeba chvilí dělal starosti s tím, v jakém stavu by mohla být smola na jejím konci, vytáhl z kapsy křesadlo a zažehl oheň. Plamen se sice zakomíhal, ale vydržel nápor větru a před Redem se ze tmy vylouppl kruhovitý prostor věže.

„Rede?“

Hoch vnímal starostlivé hlasy přátel jen nezřetelně, plně soustředěný na obraz, který se mu naskytl uvnitř. Louče osvětlovala stěnu, podlahu i strop, v němž zela díra podobné té, která otvírala cestu dolů. Kousek od Reda ležel žebřík s několika vylámanými příčkami, který patrně sloužil k pohybu mezi jednotlivými patry.

„Pojďte za mnou!“ zahalekal na Lannu a Goraka. Dívka uposlechla okamžitě.

Mezitím u Reda zvědavost a zvědavost zvítězily nad přirozeným pudem sebezáchovy. Přehoupl se otvorem a oběma nohama dopadl na podlahu. Dřevo zapraskalo a Red poprvé zaváhal. Ale nepropadl se do neznáma pod sebou, takže si dodal odvahy a přešel k žebříku. Dvě nebo tři příčky scházely, ale i tak se zdál bezpečný.

Když se jej snažil postavit, objevila se vedle něj Lanna. „Chceš jít dolů?“

Red zavrtěl hlavou. „Nahoru.“

Otázka ústupu v tomto typu staveb byla jednoduchá, jak si Red pamatoval z vyprávění a z četby historických knih. Napadení se stahovali do vyšších pater a před útočníky shazovali přístupové žebříky. Logicky z toho tedy plynulo, že vše důležité muselo být uloženo a ukryto v horních patrech.

Stanuli uprostřed prostoru, který svou velikostí a tvarem připomínal patro, které před chvílí opustili. Ale něco bylo přece jen jiné. Něco, co Lannu i Reda přimělo na okamžik zatajit dech. Stěny byly pokryty pásovými malbami, ve třech oddělených pruzích nad sebou mohli jako z knihy číst obrazové dějiny Domhanu. Lanna byla rychlejší, vybavila si vše, co jim Mistr Agestar kdy vyprávěl, a snadno v nejvyšším pásu našla výjev, na němž do země dorazili Dračí lidé.

„Podívej,“ ukazovala prstem na jednotlivé postavy, vyobrazené ve zjednodušeném stylu, avšak dostatečně rozeznatelné jedna od druhé. Každá z nich měla vlastní rysy a dýchala z ní samostatná osobnost. „Tady stavějí Věž. A tady...“ popošla několik kroků „...není tohle Akademie?“

Red přikývl. Budova svým tvarem a umístěním u vody skutečně mohla připomínat jeho současný domov. Očima sklouzl níž, minul střední pás a poté nakrčil čelo. Pás dotýkající se podlahy byl záhadou. Jeho podstatnou část zabíraly postavy bojovníků se zbraněmi nebo draci výhružně chrlící oheň. „Co myslíš, že znamená tohle?“ zeptal se Lanny, která stále ještě studovala obrázek s Akademií.

„Tohle?“ Lanna přistoupila k Redovi, aby lépe viděla. Ale bojové výjevy nedávaly smysl. „V Domhanu se přece nikdy neválčilo, teda když nepočítáme příchod Dračích lidí,“ uvažovala nahlas. „O tom by nám Mistr Agestar určitě řekl.“

Vyskočila na nohy a pokrčila rameny. „Možná je to nějaká legenda.“

„Nebo povídačka pro strašení malých dětí,“ navrhl Red. Zahnal nepříjemné tušení, které mu jako mráz přejelo po zádech. Uvažoval, jaké to tehdy před lety muselo být... lidé, kteří přišli jako jedna velká rodina, proti sobě najednou stáli na bitevním poli. Otec zabíjel syna, bratr bratra. Obrazy mu před očima ožívaly, nakreslení draci roztáhli obrovská křídla a snášeli se k zemi poseté bojovníky. Mrtvá těla zůstávala nehybně ležet tam, kam dopadla. Když Red zamrkal, jako by v jeden okamžik zahlédl smutnou dívku u umírajícího draka. V nose jej zaštípal dým ze spáleniště, ačkoli to bylo v tu chvíli nemožné.

„Můžeme to večer zkusit na Goraka,“ zachichotala se dívka a teprve při zmínce Gorakova jména si uvědomili, že jsou sami. Kamarád zůstal nejspíš venku.

Red potřepal hlavou, iluze štiplavého dýmu byla pryč. „Měli bychom se za ním vrátit,“ navrhl neochotně. Nejraději by ještě zůstal na místě, všechno si pořádně prohlédl a možná se podíval i do dalších pater.

Ani Lanna nebyla představou, že Věž opustí, zvlášť nadšená. Ale přece jen oba sešplhali po žebříku zase dolů a skrze vstupní otvor se dostali na ztrácející se denní světlo. Goraka našli sedět na dosud stojícím kousku zídky, klátil nohama ve vzduchu a pohrával si s kamínkem, než jej upevnil do praku a vystřelil na nejbližší kmen stromu. Ihned sáhl do kapsy pro další a celý postup zopakoval. Lanna se k němu zezadu tiše přikradla a s hlasitým výkřikem mu položila dlaně na ramena. Gorak se lekl tak, že málem spadl na zem.

„Konečně,“ zamumlal podrážděně. „Už můžeme jít zpátky?“

Lanna s Redem si vyměnili nechápavý pohled.

„Proč jsi nešel s náma?“

„Jo,“ přidala se Lanna, „bylo to vážně něco! Jsou tam staré malby se spoustou věcí. Dokonce je tam i založení Akademie a taky nějakí draci...“ vypočítávala překotně, aby byla první, od koho se to Gorak dozví. „Líbilo by se ti tam, vážně. Příště musíš jít s náma!“

„Příště?“ Gorak potřepal hlavou a vykročil do lesa, odkud prve přišli. Žádné příště, nechtěl se vracet na to místo, z něhož mu naskakovala husí kůže a žaludek se svíral úzkostí.

* * *

V noci leželi oba chlapci ve svých postelích, v celé ložnici byli jediní, kdo ještě nespal, nebo si to aspoň mysleli. Gorak se otočil tak, aby byl tváří k Redovi, a sledoval kamaráda, jak se zavřenýma očima oddechuje. Když Red ucítil pohled, oči otevřel a zamračil se.

„Co je?“

Gorak zaváhal. „Vážně to tam bylo tak úžasné? Kvůli těm obrázkům, o kterých mluvila Lanna?“

„Musel bys to vidět, bylo to...“ vzpomínal polohlasně Red, „... nikdy jsem nic podobného neviděl. Ani necítil. Bylo to... jako by ty malby žily, chápeš? V jednu chvíli...“ Podložil si hlavu dlaněmi a zavřel oči. „Jako by to nebyly jenom malby. Slyšel jsem a cítil, bylo to skoro jako živé...“ Otrásl se při pouhé vzpomínce na všechnu bolest, kterou při tom cítil. Nářek a sténání, tichá slova výčitek. „Chápeš?“

„Moc ne,“ hlesl Gorak.

Red si povzdechl, zvedl se na loktu a podepřel si hlavu rukou. „Těžko se to vysvětluje, zvlášť když...“ zarazil se a hledal jiná slova.

„Zvlášť když co?“ naléhal Gorak. Podvědomě tušil, na co Red myslí. „Chceš říct zvlášť proto, že ty patříš k Dračím lidem a já ne?“ Dalo mu spoustu práce ovládnout se natolik, aby vydržel šeptat. „Zvlášť proto, že ty čaruješ a já ne? No tak, Rede, co v tom je?“

„Možná od obojího něco,“ zamumlal Red po chvíli. „Ale to nic neznamená, Gore, mám tě rád a je mi jedno, jestli umíš čarovat, nebo ne. Jen...“ znova se zarazil, ale tentokrát už pokračoval bez postrkování, „Mistr Agestar mi dneska řekl něco... mluvil o zodpovědnosti, kterou mám a budu mít. Trochu mě to vyděsilo,“ bylo to za celý den poprvé, kdy si mohl postupně uspořádat myšlenky. V hlavě měl takový zmatek, že to bylo hodně obtížné. „Nechci být zodpovědný, zodpovědnost je na prd. Nikdy nepochopím, jak může být strýc králem celé země. To bych nepřežil. Chci zůstat tady na Doře a nemuset se starat vůbec o nic.“

„Myslíš, že to tak bude?“

Red pokrčil rameny. „Mohlo by. Víš, párkrát už mě napadlo,“ zamyslel se nahlas, „ty se tady asi necítíš úplně dobře, že? No a já to mám přesně naopak. Doma jsem tady, tohle je svět, kam patřím. Promiň, že jsme tě tam dneska nechali čekat. Jsou otázky, na které potřebuju znát odpovědi, a když Lannu napadlo, že odpovědi jsou tam uvnitř...“

„Chtěl jsi zjistit, jestli tam vážně jsou,“ dokončil za něj Gorak a chápavě přikývl. „Ale mohl by ses přece zeptat přímo Agestara, vždycky ti všechno řekl. Nepotřebuješ nějakou zříceninu.“

„Já vím, bylo to hloupé.“

„Hloupé je, že ještě nespíte.“ Lanna vyskočila ze svého úkrytu za Redovou postelí. Schovávala se tam už dost

dlouho na to, aby pochopila, o čem se kluci baví. „Jestli to nevíte, je vás slyšet až ke dveřím.“

„Tak nemáš poslouchat,“ osopil se na ni Gorak.

„Můžu si poslouchat, koho chci a kdy chci.“ Dívka pohlédla hlavou a posadila se Redovi na postel. Její jindy veselá tvář najednou nezvykle zvažněla. „Taky mám pár otázek. A jednoho dne odpovědi najdu. My oba. Když si tady a teď slíbíme...“ V očích se jí leskla naděje. „Oba se dozvíme, co potřebujeme vědět.“

Red se otočil na Goraka. Ten seděl zaraženě na své posteli a bylo jasné, jak moc se v tu chvíli musí cítit odstrčený. Red uvážil všechny možnosti. „Tak jo. Ale Gorak do toho musí jít s náma. Je to můj nejlepší kamarád.“

„Ani mě nenapadlo ho z toho vynechat,“ přitakala Lanna. Vyskočila a zůstala stát na podlaze mezi dvěma postelemi. Do jedné ruky vzala Redovu dlaň a druhou natáhla ke Gorakovi. Chvíli tak zůstala, jako němý, přesto pevný most mezi dvěma chlapci, kteří aniž by si to přes sílu svého dětského přátelství uvědomovali, představovali dva světy Domhanu. „My tři,“ zašeptala do tmy, „už napořád.“

3. Tři osudy

„Byli jsme slepí, museli jsme být, protože jinak bychom to viděli. Neuniklo by nám, že se něco děje, že se něco mění. Zpočátku to bylo nenápadné, jen náznaky, jejichž mlhavá stopa zmizí dřív, než si je stačíte uvědomit. Ale i kdybychom si něčeho všimli... mohli bychom tomu zabránit?“

(o čtyři roky později, 3. rok Mlhy)

Ohnivá kulička velikosti lískového oříšku se opatrně, plaše zvětšovala, jako by si svůj růst chtěla každou chvíli ještě rozmyslet. Poblikávala jako dohasínající svíčka, třepotavé světlo jen stěží pronikalo tmou. Přesto nehasla úplně, připravená udržet si svůj nejistý život. Byl to boj, odvěký boj světla a temnoty, který má vždy jen jednoho vítěze.

„Soustřeď se,“ poručil hlas. „Vím, že to umíš i mnohem lépe.“

Kulička pulzovala, jak proti sobě stály dva nesmiřitelné tábory: snaha soustředit se a myšlenky utíkající jinam, daleko od ohně. Energie vysílaná do kouzla nebyla dostatečná, protože někde v dívčině hlavě nebylo kouzlo tím nejdůležitějším. Dávno nemyslela jen na knihy a učení, a ačkoli se svou nepozornost snažila před Mistrem tajit, při tréninku jej ošálit nemohla.

Svíce ve dvou obrovských svícnech vzplanuly jasným plamenem, takže místnost získala konkrétní obrysy. Nebyla nijak velká, jednu celou stěnu zabírala těžká dřevěná knihovna, zaplněná do posledního místa objemnými svazky a pečlivě srolovanými svitky. Za bohatě řaseným závěsem se skrývalo okno vedoucí do prostranství před Akademií, za jasného počasí bylo vidět i moře, avšak hrubá látka nyní vytvářela v pokoji půlnoc uprostřed slunečného dne. Kromě knihovny byl jediným nábytkem stůl s křeslem a jednoduchá stolička, v rohu pod oknem se na zemi válela hromada kožešin.

Vysoká mladá dívka s dlouhými hedvábnými vlasy barvy zrající pšenice a se zářivě hnědýma očima provinile vzhledla k muži stojícímu proti ní. Jeho pohled byl přísný, káravý, přesto někde uvnitř, hluboko za maskou váženého učitele, se skrývalo pochopení a tajnosnubné tušení.

„Omlouvám se,“ zašeptala dívka.

Agestar si hluboce povzdechl, celodenní procvičování bylo vyčerpávající i pro něj, ale kdyby se víc snažila, mohli už dávno skončit. Své rozladění na sobě nedal v první chvíli znát. „Copak se děje, děvče?“

Za osm let strávených na ostrově Dora Lanna pochopila, že před Mistrem Agestarem nelze nic skrýt. Nejproslulejšího mága Domhanu si považoval i sám král Tahill. Měl v něm přítele i rádce, jehož názory nelze brát na lehkou váhu. Agestar měl na krále velký vliv, jediné jeho slovo mohlo zcela změnit královo rozhodnutí, protože Tahill o ctihodném Mistrovi nikdy nepochyboval. Byl nejvyšším z mágů, a to zcela po právu. V celém Domhanu nebylo nikoho, jehož síly by se daly s těmi Agestarovými měřit. Mnohdy mu stačil jediný pohled a přečetl i tu nejposlednější myšlenku. Mnozí věřili, že by dokázal přivést zpět k životu mrtvé. Lanna proto svésila odevzdaně ramena, došla ke schůdkům pod oknem a posadila se na vyšší z nich.

„Nikdo tady není,“ začala rozesmutněle s pohledem prázdně upřeným na podlahu, „všichni odjeli domů, zůstali jsme jen my dva.“

„Svátek Změny roku je významný, mladí učedníci, a stejně tak staří mágové, si zaslouží prožít jej s rodinami.“

„No právě. A já jej trávím tady, stejně jako vy. Že se nemám kam vrátit, s tím jsem se smířila už dávno. Ale copak vy nikoho nemáte?“

Agestar zamyšleně přikývl. Celých osm let den co den čekal na okamžik, kdy před ním místo dítěte stane dospělá žena, s níž bude moci jednat na rovinu. Během let jí vyprávěl o ohni a o muži, který v silné bouři riskoval uprostřed zimy život, aby ji dopravil na Doru. Ale dosud nebyla vhodná příležitost říct jí, proč tomu tak bylo.

„Já mám tebe, děvče,“ odpověděl lehce, předchozí rozladění zmizelo z jeho tváře jako mraky rozehnané větrem. „Od chvíle, kdy jsem se stal Mistrem zdejší Akademie, jsem tě hledal.“

Tázavě na něj pohlédla.

„Jsi jiná než ostatní mí učedníci, ale to jistě víš. Oni ovládají magii díky krvi svých předků, mágové v sobě nesou odkaz Dračích lidí, který jim propůjčuje schopnost ovládat přírodní síly. U tebe je to jiné. Vzpomínáš, když jsme se setkali poprvé, zeptal jsem se, kolik je ti let.“ Když přikývla, pokračoval. „Dnes je ti šestnáct. Před šestnácti lety se náš svět dostal do roku zvaného Thar. Tento rok nepřichází jako ostatní roky, je vzácný a o to významnější.“

Soustředěně naslouchala každému jeho slovu. Bylo to poprvé, kdy s ní někdo mluvil o jejím původu. I když odjakživa tušila, že je něčím jiná než ostatní děti, nevěděla přesně čím. Měla v sobě ohromnou magickou sílu, v pouhých šestnácti letech dokázala ovládat dva živly, vynikala nad ostatními ve spoustě věcí... ale nechápala, čím by to mohlo být. Red s Gorakem jí kvůli tomu vymýšleli neustále nové přezdívky, nechávali si od ní radit a využívali jejich dovedností k nejrůznějším lumpárnám, kterých se ona nadšeně účastnila.

„Příchod roku Thar není možné na rozdíl od ostatních roků dopředu propočítat a určit, ačkoli se o to mnozí snaží už dlouhá tisíciletí. Někteří zasvětili celý svůj život tomu, aby odhalili tajemství tohoto zvláštního roku, přesto toho stále víme jen málo.“

Během každého Věku Domhanu se na první pohled nepravdělně střídají jednotlivé roky zasvěcené vždy jednomu z dvaceti živlů, jejichž symbol se poté objeví na zádech dětí v tom roce narozených. Tyto roky lze předem předpovědět

podle hvězd a větru. Avšak jednou za Věk převezme vládu rok Thar, jako zloděj se vkrade mezi jiné roky a započne nový Věk. Děti Tharu mají záda prázdná, nepatří k žádnému z živlů, a přece v sobě nesou každý z nich.

„Thar uzavírá vždy jeden Věk Domhanu, a zároveň otvírá Věk další,“ pokračoval Agestar. „V tomto roce se navíc pokaždé narodí jen jediné dítě, obdařené veškerou magickou silou světa. V knihovně existuje svitek, který obsahuje jména všech známých dětí narozených v roce Thar – každé z nich stálo v čele této Akademie.“

„Chcete říct...?“

Agestar k ní přistoupil a zlehka se dotkl jejích vlasů. „Neříkám, že půjdeš v jejich stopách, Lanno. Jen říkám, jak to je. Snažím se ti vysvětlit, že v roce Thar se narodili ti největší mágové Domhanu. Byli to muži a ženy, kteří zásadně ovlivnili historii.“ S námahou bolavých stárnoucích kostí se posadil vedle ní. Dlouhé světlé roucho mu spadalo přes kostnatá kolena na dřevěnou podlahu, aniž by odhalilo třeba jen kousek nohou. „Máš v sobě sílu, kterou je třeba pochopit a ovládnout dřív, než ovládne ona tebe. Proto jsem na tebe tvrdší než na ostatní, proto chci, abys cvičila i nyní, v době, kdy se všichni ostatní baví.“

Lanna si nervózně promnula dlaně. „A kdybych měla domov?“

„Ty máš domov,“ ujistil ji Agestar rychle. „Dora se ti stala domovem v okamžiku, kdy se loďka dotkla pobřeží. Kdysi jsem se snažil zjistit, odkud ses sem dostala, ale veškerá má pátrání skončila v přístavu v Selozu, kde jsi se svým průvodcem nastoupila na loď bez vlajky. Muž, který tě zachránil, říkal, že jsi přišla z Kebrunu, ale v tom městě tě nikdo neznal, tebe ani tvé rodiče.“ Odpověď, po celá léta pečlivě připravovo-

vaná v mágově mysli, se nyní stala pravdou. Ne magie, ale slova dokážou změnit minulost.

Dívka si zapřela lokty o kolena a položila bradu do dlaní. „Někdy se mi o nich zdá. Víte, o rodičích,“ začala pomalu, do jejího melodického hlasu okamžitě vstoupil smutek. „Jsou to jen záblesky, mamčin úsměv, zvuk otcova kovářského kladiva... Někdy myslím, že slyším jejich hlasy. Volají moje jméno – možná je to znamení.“ Otočila hlavu k Mistrovi, v očích se jí leskla naděje smíšená se slzami. „Nepamatuju se, že bych viděla jejich těla. Mohli ten požár přežít, co myslíte?“

Bývala doba, kdy si malá zlatovlasá dívenka nepřála nic jiného, než znova ucítit matčinu květinovou vůni nebo pohlédnout na svět z výšky otcových ramen. Ale dívenka pomalu dospívala a jednoho dne nadešla chvíle přiznat si, že květinová vůně dávno vyprchala a že svět uvidí jen tak, jak jej vidí v tuto chvíli. Sama, bez pomoci.

„Možné to je. A je mi líto, že ti s tímhle nemohu pomoci. Vše, co jsem věděl od tvého zachránce, jsem ti řekl.“ Řekl jí to, co potřebovala vědět. Sám neznal o mnoho víc.

„Udělal byste to, že ano?“ zeptala se po chvíli váhání. „Kdyby to bylo možné, našel byste moje rodiče.“

Agestar rozvážně kývnul bílou hlavou. „I přesto, že bych tě tím mohl ztratit z dohledu. Každý člověk patří v první řadě ke své rodině. Nic není důležitější.“

„A vaše rodina?“

Mág vstal a paží pobídl i Lannu. „Zkusíme to ještě jednou, potom si dáme večeri,“ setřásl její dotaz, jako by jej ani neslyšel. Odpověď na tuhle otázku dosud nevymyslel. „Myslím, že nám v kuchyni zůstala ještě pečená kachna.“

Lanna vzhledla proti temnému obrysu Akademie, jehož přítomnost spíš jen tušila. Všechna okna, s výjimkou jednoho, byla tmavá, bez života. Nikdo se dosud nevrátil, všichni její přátelé v tu chvíli seděli u stolů se svými rodiči a blízkými, smáli se historkám a zažívali vše, co jí bylo odepřeno.

Odvrátila zrak od budovy, která byla jejím domovem, a pomalu se váhavým krokem vydala po cestičce k pobřeží. V noční tmě slyšela tiché šplouchání vln, které omývaly pevninu. Bosýma nohama se brodila vysokou trávou, vlhká rosa jí ulpívala na dolním lemu noční košilky.

Obešla bohatý keř tisu a zastavila se. Ještě nedokončila poslední krok, když si to najednou rozmyslela a zůstala ve skrytu jedné z větví. Jen několik kroků před ní, tam kde u mola rostl starý usychající strom, stál Mistr Agestar. Na tu vzdálenost jej nemohla slyšet, ale hádala, že si muž povídá sám se sebou.

Nehybně jej pozorovala a v hlavě se jí přehrával celý jejich dnešní rozhovor. Skutečně jí Agestar naznačil, že by jednoho dne mohla být novým Mistrem? To by pak ale znamenalo nikdy neopustit Doru...

„Nevěděl jsem, že budu mít společnost.“

Polekaně zamrkala, aby se vzpamatovala. Agestar stál jen kousek od ní, jeho tvář byla stejně nečitelná jako kdykoli jindy, ale lehký tón hlasu prozrazoval, že má dobrou náladu.

„Já...“

Mág se usmál a konejšivě se dotkl dívčiny paže. „Myslím, že po našem dnešním rozhovoru máš o čem přemýšlet, nebo se mýlím?“

„Nemýlíte,“ souhlasila. „Já... o-omlouvám se.“ Kývla hlavou k místu, kde jej před chvílí zahlédla. „Nechtěla jsem... vás sledovat nebo tak. Já jen...“

„Nic se nestalo, děvče.“ Položil jí ruku na záda a vedl ji blíž k molu. „Řekněme, že nejsi jediná, kdo má dnes večer téma k přemýšlení. Už dlouho jsem se neseťkal s někým, jako jsi ty.“ V jeho mysli se na něj usmívala jiná dívka, přízrak z minulosti, který dlouhé roky ležel pohřbený v nezapadlejším koutě paměti. „Máš v sobě tolik síly.“

Lanna přikývla, což ale nemohlo být ve tmě vidět. Zvažovala své možnosti, ale nakonec se rozhodla říct Mistrovi pravdu. „Někdy mě všechna ta síla děsí. Přála bych si narodit se jako ostatní.“

„Všichni si přejeeme nejvíc to, co nemůžeme mít. Ale ty se nemáš čeho bát, tady na Doře jsi v bezpečí a já udělám vše, co bude v mých silách, abys prožila takový život, jaký si zasloužíš.“ Přiměl ji, aby k němu vzhledla a usmál se. „A teď dávej pozor, naučím tě jak uvolnit všechnu tu energii.“

Dívala se na něj a věřila mu.

* * *

„Sakra!“ Osmnáctiletý Muiredach seskočil ze hřbetu mladé samice temně hnědého draka. Jeho malý bratránek Nat už hodnou chvíli poskakoval na mýtině nad útesem, takže čerstvě napadený sníh pod jeho nohama se proměnil v udusanou pevnou hmotu. Red poplácal zvíře po šupinatém krku a vydal se k druhému chlapci. „Jak je možné, že se ti podařilo tak rychle prolétnout mezi věžemi?“

Nat, drobný hnědovlasý chlapec s hnízdem rozčuchaných vlasů a baculatou tváří, se rozesmál vysokým, téměř dívčím hlasem. „Protože jsem lepší,“ posmíval se Redovi. „Jsem lepší, lepší a nejlepší!“

„Je ti deset,“ ušklíbl se Red. „V deseti jsem si taky myslel, že jsem nejlepší.“ A pak do jeho jednoduchého světa

vstoupila Lanna. Její příchod dal malému Redovi nezpochybnitelnou lekci o tom, že život se nebude vždycky ubírat cestou, kterou by chlapec chtěl.

„Ty sis to myslel... ale já jsem!“ dotíral Nat a všemožně šaškoval, shýbal se pro snůh a plnými hrstmi ho vyhazoval do vzduchu, skákal po jedné a pak po druhé noze, předváděl grimasy a smích mu chvílemi přecházel do podivného chrochtání. „Já jsem!“

„Jsi dítě,“ odušil Red podrážděně. „Proč se s tebou zahazuju?“

Nat se v mžiku zklidnil a probodl bratránka vítězným pohledem. „Protože tě táta poprosil. A králova prosba se neodmítá, Muiredachu, to přece ví každý.“

„Jasně, dík za připomenutí.“ Potřepal hlavou a vrátil se k dračici, která zatím trpělivě čekala na místě. Byla to ta, kterou Red dostal k jedenáctým narozeninám od svého strýce. Když tehdy přijel na svátek Změny roku domů, s Gorakem u vylíhnutého tvorečka strávili několik dlouhých hodin, aniž by jejich nadšení polevilo třeba jen o trošku. Zkoumali ho a obdivovali, smáli se jeho neohrabaným pokusům roztáhnout křídla a vzlétnout. Dočista zapomněli, že do Heru přijeli kvůli svátku, do vězení, které Gorak tolik toužil vidět, se nedostali a vůbec jim to nevadilo. Malý dráček představoval atrakci, od níž se nedokázali odtrhnout.

Letos Red Goraka opět pozval, ale jeho přítel musel odmítnout, otec jej chtěl mít doma. A když se zeptal Lanny, jestli nechce na svátky do Heru, Mistr Agestar mu dal jasně najevo, že nic takového nepřichází v úvahu. Z mágových slov Red pochopil, že Lanna nesmí opustit Doru. A třebaže nerozuměl proč, podřídil se autoritě svého učitele. Nikdy by si nedovolil o rozhodnutí Mistra Agestara pochybovat.

Red nechal Nata na útesu a odletěl zpět do Heru. Za dva dny se měl vrátit na Akademii a ještě si ani nezačal balit věci. Prázdná truhla stála pod oknem v jeho pokoji a čekala, kdy do ní majitel uloží vše potřebné na další rok strávený daleko od domova.

Na hloupý závod s Natem už nemyslel.

V chodbách královského paláce dozníval nedávný svátek Změny roku, jednu výzdobu ale rovnou střídala druhá. Letošní rok, rok Mlhy, byl dvacátým pátým výročím vlády krále Tahilla a také rokem, kdy měl oficiálně jmenovat Nata svým dědicem a nástupcem. Představa, že ten klackovitý, rozmazlený spratek jednoho dne usedne na trůn Domhanu, Reda zároveň bavila i děsila. Pokud se Nat aspoň trochu nezmění, čeká Domhan nejspíš nejhorší král v dějinách...

Svého strýce Tahilla potkal ve velkém sále v prvním patře, kde právě jednal se starosty Deloku, Beraku a Kebrunu, tři významných městských center země. Původně měl přijet ještě správce Selozu, Gorakův otec, ale ten se na poslední chvíli omluvil. Bylo zvykem, že král před jmenováním svého nástupce celou záležitost projedná s nejvyššími zástupci velkých měst.

Když Tahill ve dveřích zahlédl svého synovce, zdvořile se omluvil společníkům a vzdálil se k Redovi. Jediného syna své mrtvé sestry miloval jako své vlastní dítě, dokonce bývaly časy, kdy zvažoval jeho jmenování svým následníkem. Ale když mu žena porodila syna, tyto úvahy zapudil.

„Omlouvám se za vyrušení,“ pronesl Red s nepatrným pokývnutím směrem k čekající trojici mužů, „jen jsem se chtěl zeptat, jak to bude s mým odjezdem na Doru. Mistr Agestar mě bude očekávat nejspíše za sedm dní.“

Král svažtil zamyšleně čelo. „Ani jsem si neuvědomil, že ten čas tak letí,“ uvažoval nahlas, „jako by to bylo včera, co jsi přijel.“

„Já vím.“

„Mohl bych s tebou poslat Vikku. Co bys říkal tomu letět na Doru na drakovi?“

Redovi se rozsvítily oči. „Opravdu?“ Letět na Doru na drakovi! To by bylo něco... Lanna by nestačila koukat. Jakmile ale pominulo prvotní překvapení, uvědomil si další slova z královy nabídky. Zamračil se. „Chceš, aby se mnou letěla Vikka?“

„Co je na tom? Má dcera už dlouho nemluví o ničem jiném než o Doře. Ráda by se tam podívala a tohle je výborná příležitost.“

„Mistr Agestar nemá rád zvědavce,“ odušil Red opatrně, aby se strýce třeba nějak nedotkl. Pravdou bylo, že měl ze své sestřenky podivný pocit, který neuměl přesně popsat. Sedmnáctiletá Vikka byla velmi krásná, ale stejnou měrou také nebezpečná a nevyzpytatelná. Za hradbou jejích hlubokých očí jako by se skrývalo jakési temné tajemství. Co se Red pamatoval, Vikka vždy vystupovala jako přehnaně dospělá, zoufale toužící po otcově uznání. Toho se jí však nedostávalo, protože v Tahillových očích byla především jen dívkou, slabou a příliš spoléhající na city. Podle domhanského práva nemohla usednout na trůn, měla se vdát a rodit děti. Nikdo se nezabýval tím, jestli je taková budoucnost jejím přáním.

Vikka byla na dívku až přehnaně ctižádostivá, v hloubi duše ji hryzalo, že její ambice nebudou nikdy naplněny. Dávno se ale rozhodla, že klidně bude sbírat pouhé drobky, z nichž jednoho dne složí celou skládanku. Připomínala

válečného стратега, který zákeřně zaútočí ze zálohy ve chvíli, kdy to nepřítel nejméně očekává.

Oproti tomu její bratr získal všechny výhody, navzdory zjevným nedostatkům jeho dosud dětské povahy. Nat byl ve svých deseti letech roztomilým hošíkem, s hladovým zájmem sledoval svého otce a učil se, jak být dobrým králem, ale zároveň rád zneužíval svého postavení, vydobýval si pozornost za každou cenu a byl především dítětem. Vše, co mu otec povídal, bral dosud jako nevinnou hru.

Král nad Redovou poznámkou mávnul rukou. „Protenokrát by starý přítel mohl učinit výjimku. Třeba v mé dceři rozpozná nějaké skryté schopnosti a přijme ji do učení.“

„Chceš, aby Vikka studovala na Doře?“

„Vždy jsem doufal, že aspoň jedno z mých dětí bude vládnout magickými schopnostmi.“ Z jeho hlasu zaznívalo hořké zklamání, ani Nat, ani Vikka neprokazovali žádné zvláštní nadání pro ovládání přírodních sil. „Když ses narodil ty, dodalo mi to naději, že v našem rodu magická krev zcela nevymizela. Ale ty máš svou sílu po své matce.“

„Ty nečaruješ?“

Tahill sebou trhnul a s obavami se ohlédl k čekajícím starostům, ti se ale bavili mezi sebou a rozhovoru krále se synovcem nevěnovali nejmenší pozornost. „Někdy se stane, sice jen výjimečně, ale stává se to, že magická síla není mezi sourozence rozdělena stejným dílem. A mé sestře se podařilo získat všechnu moc pro sebe. Agestar ji zbožňoval, tehdy patřila k nejnadanějším studentkám na Akademii. Vždycky říkával, že z ní udělá nového Mistra...“ ponořil se král do vzpomínek. „Rodiče byli pyšní jako nikdy.“

„A potom utekla s mým otcem,“ dokončil Red suše s povytaženým obočím. Tuhle část rodinné historie znal moc dobře.

Často slýchal z různých stran, že jeho matka mohla patřit mezi největší mágy Domhanu – kdyby znenadání jednoho dne neodešla z Dory, aniž by někomu sdělila důvod. Následovala malá tajná svatba a novomanželé se ve vši skromnosti odstěhovali do Beraku, kde oba podlehli epidemii, když byl Red ještě malý.

Král přikývl, ale vzápětí potřepáním hlavy zahnal chmury minulosti. „Ať už to bylo tenkrát jakkoli, tví rodiče se velmi milovali, to bylo to nejdůležitější. Pamatuj si, že ani král se nedokáže postavit lásce. Byla by to předem prohraná bitva – a do takových se moudrý král nežene.“

„Budu si to pamatovat,“ přikývl Red. „A pokud jde o Vikku...“

Tahill rázně zagestikuloval. „Už jsem rozhodl, Muiredachu. Vikka mě požádala, zda by tě směla doprovodit, a já nevidím jediný důvod, proč by nemohla. Navíc tak mohu poslat Agestarovi vzkaz a Vikka se vrátí s odpovědí. Nebo máš snad nějaký vážný důvod, proč bych měl na Doru vyslat nějakého jiného posla?“

Red si povzdechl. „Žádný důvod nemám, strýčku.“

Druhého dne ráno sedl Red na šedočerného draka, mezi dva hřbetní ostny přivázal svou truhlu, a ačkoli strýce ještě několikrát zkoušel ujistit, že doprovod nepotřebuje, Vikka letěla s ním.

* * *

Starostův dům stál v samém srdci Selozu, na Velkém náměstí, z něhož se paprskovitě rozbíhaly dlážděné ulice, ta nejširší vedla přímo k přístavišti. Domky podél cesty byly výstavně upravované, s bílou omítkou a tmavými doškovými střechami, z květináčů v modře orámovaných oknech v létě

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.